

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 221. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604818752/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Saah – synes De egentlig det?» – Han sang, og blev, som saa mange kejtede, musikalske Mennesker, straks en helt anden: myndig, lidenskabelig, dristigt indsmigrende. – Mod Slutningen af Strofen, hvor Melodiens Bølge pludselig slaar højt til Vejrs med Skum og Fraade – var det ganske, som om en Menneskesjæl kastede sig ud i den store, vilde, uigjenkaldelige Afgørelse, – alt var saa tydeligt sagt, og dog med Musikens vidunderlige, hemmelighedsfulde Navnløshed.

»Ijgen!» raabte den jydsk Filosof i musikalsk Raseri.

»Ja – den er varm – søj,» sagde Hr. Hellum. Han sang den atter; og nu mærkede Karl først, hvordan det hele lige fra Melodiens Begyndelse var en Forberedelse til dette Udbrud mod Slutningen, – det var netop, som et helt Liv var sat ind paa dette store Øjeblik. – Man kunde ikke faa nok deraf, og saa endte det dog straks efter paa Klaveret – men levede fort som Længsel og Attraa i Tilhørene.

»Hr. Hellum! jeg har aldrig hørt noget lignende,» sagde Karl, – »men det er mig faldkommen umuligt at sige, hvor gribende det synes mig –«

»Nu skal vi ikke have det mere» – Hr. Hellum bladede i sine Noder.

»Jo, jo, igjen!» raabte Jakobsen.

»Næh, – her er en lille, spøgefuld Italiener,» Han sang: »Il Sor Carlo che vien dall' Olanda.»

Han sang den ikke blot vittigt og skjælmisk, – men saa glædestraalende, saa man med alle sine Sanser fornemte den fremmede Sol, der havde modnet en saadan Glæde.

»Jah – hvem der havde Penge – og kunde rejse!» ytrede Hr. Esby henne fra en Krog i den rummelige Stue; ingen af de Tilstedeværende saaes tydelig, undtagen Hr. Hellum, da der kun brændte et enkelt Stearinlys derinde – henne i Lampetten paa Fortepianoet.

»Man behøver ikke at rejse til Syden forat see Folk, der er omtrent ligesaa lykkelige,» sagde Hr. Hellum og gned Hænderne mod hinanden, »man behøver blot at gaa til Folk af en anden Stand, danske Landarbejdere f. Eks.» –

»Høre en dansk Arbejdsmand synge!» sagde Hr. Esby leende.

»Ikke høre ham synge, men see ham holde Maaltid. Glæden kommer til de nordiske Folk ikke saa meget, naar de synger, – nej, deres Sorg kommer med Sang; Glæden derimod mere, naar de spiser.»